

TARTALOM

Köszönetnyilvánítás	9
Bevezetés	15
1. fejezet: Valóban ugyanolyanok vagyunk?	27
2. fejezet: A nők meg akarják változtatni a férfiakat?	50
3. fejezet: Értékelik a férfiak a nőket?	75
4. fejezet: Valóban kizárják a férfiak a nőket?	100
5. fejezet: A férfiaknak tojáshéjon kell járniuk a nők társaságában?	121
6. fejezet: A nők túl sok kérdést tesznek fel?	144
7. fejezet: Meghallgatják a férfiak a nőket?	167
8. fejezet: A nők túl érzelmesek?	186
9. fejezet: A férfiak érzéketlenek?	206
10. fejezet: Hogyan fejleszthetjük a nemi intelligenciánkat?	229
11. fejezet: Hogyan hidaljuk át a nemi különbözőségeinket?	254
12. fejezet: Hogyan teremtsük meg a harmóniát a munka világa és a magánélet között?	277
Utószó: Az okos nők és férfiak együtt dolgoznak és együtt győzedelmeskednek	296
Jegyzetek	302

Bevezetés

Érezte már ön is így magát, vagy hallott már az alábbiakhoz hasonló megjegyzéseket a barátaitól és a kollégáitól?

„Elegem van abból, hogy mindenből kizárnak, és nem veszik figyelembe az ötleteimet és az elképzeléseimet.”

„Itt semmit nem jelent, ha valaki a legjobb munkát végzi.”

„Nagyon meg kell fontolnom, hogy mit mondok vagy mit csinálok.”

„Nem tudok, és nem is akarok úgy viselkedni, mintha valaki más lennék.”

Ezek a helyzetek vagy éppen önre illenek, vagy olyasvalakire, akit ismer.

Susan kiváló minősítéssel fejezte be a tanulmányait, és egy pályakezdők számára meghirdetett, jól fizető állást nyert el egy nagy cégnél. Nagyon szeret együttműködni. Ki is tűnik abban, hogy szövetségeket szerez, és jó kapcsolatokat alakít ki. Hozzájuk hasonlóan az ügyfelei száma egyre nő, mert mindenki szeret vele dolgozni.

Susan mindent megtesz annak érdekében, hogy beilleszkedjen férfi kollégái közé is az irodában, de ez a törekvése nem jár sikerrel. Korábban nem sejtette, hogy ilyen nagy a verseny a munkahelyeken. Az egyetemen még nem ez volt a helyzet. Úgy érzi, hogy nincs semmi esélye az előléptetésre, függetlenül attól, hogy a lelkét is kiteszi, hogy jól végezze a munkáját. Már

torkig van azzal, hogy alulértékeli és kizárják mindenből, ezért Susan ott akarja hagyni a munkahelyét, és olyan céget keres, amely értékeli őt, és teret ad a fejlődésének és az előrejutásának.

Bill imádja a versenyt. A munka számára olyan, mintha a napi edzését végezné, és az ebédidő jelentené ebben a szünetet. Nagyon jó stratégia, és kiváló problémamegoldó személyiség. Nagy súlyt fektet a gyorsaságra. Akkor nyújtja a legjobb formáját, amikor egyedül dolgozhat és oldhat meg problémákat. A cég nagyra értékeli Bill erőfeszítéseit.

Ám Billnek nehézséget jelent a csapatmunka. Azt sem tűri jól, hogy várnia kell a döntésekre. A vezetőség nem hagyta jóvá, hogy egyedül dolgozzon, és nem viselkedhet úgy, amit a többiek „túl gyors, vakmerő és meggondolatlan viselkedés”-nek minősítettek. A legutóbbi értekezleten valószínűleg rosszul szólhatott az egyik főnöknőjéhez, de nem tudja, hogy pontosan mivel sértette meg. Úgy érzi, hogy félreértették. Bill gyengén szerepel, botladozik – amivel ő is tisztában van, de nem tudja, hogyan javítsa ki a hibáit.

Gyakran hallunk ilyen megjegyzéseket és történeteket a munkahelyünkön és a szemináriumokon. Mi is ismerünk Susanhez és Billhez hasonló embereket. Valóságos emberek ők, és nincsenek egyedül. Hozzájuk hasonlóan sok millió olyan ember él közöttünk, akik nagy bajban vannak, és a munkahelyük feladására készülnek – nem a képességeik miatt, hanem azért, mert fogalmuk sincs arról, hogyan működhetnének hatékonyan együtt a másik nemmel.

Valamennyien sikeresebbek akarunk lenni a munkánkban, az egymással való együttműködésben, de nem vagyunk biztosak abban, hogyan tegyük ezt. Nem értjük, hogy a férfiak és a nők miért úgy kommunikálnak, oldanak meg problémákat, hoznak döntéseket, ahogyan teszik. Lehet, hogy a nők és a férfiak ugyanazokat a dolgokat látják, csak a lencse, amin keresztül észlelik ezeket, nagyon különböző, és elbeszélnek egymás ellen.

A hagyományos gondolkodás szerint a nők és a férfiak nem különböznek egymástól, ugyanazok a törekvések is, és azt várják el tőlük, hogy a céljaikat ugyanazon a módon ériék el – és éppen ez a gondolkodás az oka annak, hogy napjainkban kulturális hanyatlással kell szembenéznünk, és nem jött el a várva várt áttörés az egyenlőség tekintetében sem.

A nemek azonosságának a feltételezése és az ebből fakadó következmények megbéklyóztak bennünket. Azzal ugyanis, hogy megpróbáljuk „megjavítani” a nőket, hogy ne viselkedjenek úgy, ahogy az rájuk jellemző és belőlük következik, hanem inkább férfimódra viselkedjenek, illetve megbüntetjük a férfiakat azért, mert úgy viselkednek, mint a férfiak, lehetetlenné tesszük a jó kommunikációt, és rengeteg félreértésre adunk lehetőséget. Nem vagyunk őszinték és hitelesek egymással, még kevésbé önmagunkkal szemben.

Hogyan talált egymásra ennek a kötetnek a két szerzője?

A hirtelen megvilágosodás olyan utakra vihet minket, amelyek kiemelkedő felfedezésekre vezetnek, sőt – olykor – csodálatos együttműködésekre is.

Mivel mindketten ugyanazon a szakterületen dolgozunk, ismertük egymás munkáját. John Gray úttörő jelentőségű könyve, aminek *A férfiak a Marsról, a nők a Vénuszról jöttek* a címe, az egész világra nagy hatással volt. Jellemző történetek és példák segítségével, amikkel az emberek azonosulni tudtak, megmutatta nekünk, hogy mennyire különböző módon kommunikálnak, gondolkodnak, éreznek és reagálnak a nők és a férfiak, és ezzel a szerző sok kapcsolatot és házasságot „javított” és mentett meg. Ehhez hasonlóan Barbara Annis a nemek intelligenciájáról és a mindkét nemet a munkába bevonó vezetési stílusról írott alapvető és nagy hatású munkájával nagy változást idézett elő a kultúránkra jellemző hozzáállásban

és viselkedésben azzal, hogy rámutatott arra: ahhoz, hogy személyes sikereket érhessünk el a munkánkban és a magánéletben, elengedhetetlen, hogy nemek egyformaságának a gondolatát feladjuk. Könyvével a karrierorientált nőknek és férfiaknak segített ledönteni azokat akadályokat, amik lehetetlenné tették a szakmai előrelépésüket és a magánéleti boldogság megélését, így a beszélgetések és az együttműködés új szintjét fedezte fel. Ezután rájöttünk, hogy mindketten ugyanazokhoz az egyénekhez beszéltünk, de az élet két különböző területén – segítettünk az érvényesülni vágyó férfiaknak és nőknek mint kollégáknak abban, hogy megértésre találjanak a munkahelyükön, és nagyobb sikereket érhessenek el a munkájukban; a szeretetre vágyó párokat pedig abban támogattuk, hogy nagyobb megértést és bizalmat vívhassanak ki a személyes életükben.

Az hozott össze minket, és azért írtuk meg közösen ezt a könyvet, mert az életnek ez a két területe – a mi két világunk – ma már nem különül el annyira, mint amikor elkezdtük a saját munkánkat.

A nők és a férfiak napjainkban egyre jobban vágnak arra, hogy megértsék őket, és hogy megértsék a másik nemet a munkahelyükön, ezzel párhuzamosan pedig egyre nagyobb igényük van arra, hogy a munkahelyi és a magánéletük összeegyeztethető legyen. Keressük annak a módját, hogy tudnánk úgy megfelelni a munkánknak, a kapcsolatainknak és a kötelezettségeinknek, hogy mindenki elégedettnek érezze magát. Csakhogy gyakran nem látjuk meg egymás igényeit és elvárásait, és nem vagyunk képesek kifejezni és kielégíteni a saját igényeinket sem.

A vakfoltjaink felismerése

Amikor autót vezetünk, a középső és az oldalsó visszapillantó tükrünk gyakran nem mutat meg mindent nekünk, amit látunk

kellene. Észrevevesszük, hogy vakfoltjaink vannak, és a fejünket forgatjuk, nehogy valami elkerülje a figyelmünket. Nem tagadjuk, hogy vannak vakfoltjaink; elfogadjuk a létezésüket, és mindent elkövetünk, hogy tökéletesítsük a látásunkat. Azért tesszük ezt, hogy minél kevésbé sodorjuk veszélybe magunkat és másokat; mert aggódunk azokért, akik közel állnak hozzánk; és mert vigyázunk magunkra.

Hasonlóképpen azok az akadályok, amik meggátolják a férfiakat és a nőket abban, hogy a másik nemet a legvilágosabban és a legjobb fényben lássák – ezeket mi nemi vakfoltoknak hívjuk –, olyan helytelen feltételezésekre vezetik őket, amik beskatulyázzák őket, és ez folytonosan rossz kommunikációhoz vezet, és táplálja a félreéréseket.

A férfiak és a nők valóban világosan akarják látni egymást, de nem képesek arra, hogy elég jól „olvassák” a másik nemet. Nem tudnak hatékonyan kommunikálni egymással. Nem tudják, hogyan, és mire figyeljenek. Mindent elkövetnek, hogy hatékonyan dolgozzanak együtt, és hogy boldogabb legyen a magánéletük, de sokszor kudarcot vallanak.

Ennek a könyvnek az a célja, hogy meggyőző módon feltárja, majd eltávolítsa a vakfoltjainkat.

Itt az ideje, hogy a gondolkodásunkban végbemenjen a kulturális változás. Amire most szükségünk van – jobban, mint korábban valaha –, az a tudatosságnak és az odafigyelésnek egy új szintje, ami egymás igényeit illeti, illetve a mély megértésre, amit „nemi intelligenciá”-nak nevezünk.